

השופט

מאת: דניאל בוצר

נכתב לפרויקט המחזאים #4

דראפט #321.9.15

דמויות:

**מיכאל: בן 19. אח בבית חולים. כמו כן לוחם אצ"ל.
בעל קשרים עם הבריטים בגלל תפקידו.**

**ארז: בן 28, "השופט". מבצע גזרי הדין במשפטים
של האצ"ל. לוחם מסוקס.**

**לנה: בת 18, לוחמת צעירה באצ"ל. עד עכשיו הייתה
בתפקיד משרדי אך בגלל יופייה וכושר הפיתוי שלה
מכשירים אותה להיות סוכנת שטח ואסוף מידע.**

יוני 1941, לדירה קטנה נכנסים מיכאל וקסמן ולנה גודמן. שעת לילה מאוחרת והם מבושמים מאלכוהול. נראה כי הם חוזרים מבילוי משותף. מיכאל: ברוכה הבאה!

לנה: יפה יותר ממה שציפיתי. מסודר!

מיכאל: אני אוהב סדר. זה נותן לי שקט.

לנה: תודה על השתייה בבאר.

מיכאל: תודה שנתת לי להזמין אותך.

לנה: תשים לנו תקליט?

מיכאל: מה היית חפצה לשמוע?

לנה: בילי הולדי?

מיכאל: תמיד טוב.

לנה: {מתיישבת על ספה ומתחילה להוריד את נעלי העקב שלה ומשפשפת את כפות רגליה} צריך להרוג אותו!

מיכאל: את מי?

לנה: את הגבר שהמציא את נעלי העקב.

מיכאל: ומאיפה לך כי גבר המציא אותן?

לנה: אישה לא הייתה גורמת סבל שכזה לנשים, רק גבר.

מיכאל: ובכל זאת, אלפי נשים בוחרות בכל יום ללכת איתן.

לנה: על זה שלא חסרות נשים רפות שכל, אין ויכוח.

מיכאל: ואת?

לנה: מה אני?

מיכאל: רפת שכל?

לנה: מיכאל ידידי, אתה משחק באש. {צוחקים}

מיכאל: {מתיישב לידה} לנה?

לנה: מה?

מיכאל: את מסחררת אותי!

לנה: אתה בטוח שזה לא היין?

מיכאל: אין הרבה דברים שאני בטוח בהם כמו זה!

{מתחילים להתמזמז. לנה מורידה למיכאל את החולצה ומשכיבה אותו על הספה. הוא נהנה. היא פותחת את כפתורי חולצתה. לאט היא מושכת את החגורה ממכנסיו ונעמדת מולו}

מיכאל: מאיפה הגעת אליי, אני לא יודע, אבל אין ספק שאת הדבר הכי קרוב למלאך שראיתי בחיי. מה, מה עובר בראש הקטן שלך?

לנה: בא לי להיות שובבה.

מיכאל: וכשאת אומרת שובבה את מתכוונת?

לנה: רוצה לנסות משהו?

מיכאל: מחר ב 7:00 אני כבר צריך להתייצב במטה האצ"ל. את יודעת כמה שהם לא נחמדים כשמאחרים להם!

לנה: זה או אני או האצ"ל, תבחר! **{מפתה אותו בתנועות}**

מיכאל: שילכו לעזאזל!

לנה: אני רוצה לקשור אותך!

מיכאל: למה?

לנה: זה עושה לי את זה.

מיכאל: ככה, כבר בפעם הראשונה?

לנה: אני רוצה לקשור אותך!

מיכאל: ואם אצטרך להתפנות?

לנה: אתה מפחד!

מיכאל: לא!

לנה: אתה לא סומך עליי?

מיכאל: בעיניים עצומות.

לנה: אבל לא בידיים קשורות?

מיכאל: נו, תעזבי את המשחקים האלה, תיגשי כבר!

לנה: או שנקשור אותך או שאני הולכת. החלטה שלך אדון וקסמן! **{מפתה אותו}**

מיכאל: אולי נקשור אותך?

לנה: פעם אחרת.

מיכאל: אלה ימים מטורפים, את יודעת. אף אחד לא מבטיח שנפגש שוב.

לנה: מה אתה מחליט?

מיכאל: **{מגיש ידיים קדימה}** בבקשה!

לנה: לא ככה, מאחורה! **{מיכאל מעביר ידיים לאחורי גבו, לנה ניגשת וקושרת את ידיו עם**

החגורה. היא מורידה את מכנסיו עד לברכיים ומורידה אותו לישיבה על הרצפה כשהוא

שעון על ברכיו. שוב היא נעמדת מולו}

מיכאל: ועכשיו?

לנה: עכשיו משפט שדה מיכאל יקירי!

מיכאל: משפט שדה?

לנה: **{שורקת}** מצטערת מיכאל.

{לבמה נכנס ארז מעיין. הוא נעמד מול מיכאל ללא תנועה}

מיכאל: ידעתי, לא, נו. איזה אדיוט אני.

ארז: מיכאל וקסמן?

מיכאל: תשחררי אותי לנה.

ארז: מיכאל וקסמן?

מיכאל: עם מי יש לי הכבוד?

ארז: האם אתה מיכאל וקסמן?

מיכאל: אולי!

ארז: **{שולף אקדח ומכוון אל מיכאל}** תקשיב לי טוב טוב עכשיו. אם תצרח, אירה בך. אם

תנוע בפתאומיות, אירה בך. אם תנסה עליי שטיקים, אירה בך. עד פה ברור?

מיכאל: ברור.

ארז: תעצרי את המוזיקה לנה!

לנה: כן המפקד. {לנה הולכת ומפסיקה את התקליט}

מיכאל: כן המפקד?

ארז: מיכאל וקסמן, שמי ארז מעיין. האם השם הזה אומר לך משהו?

מיכאל: אין אחד שלא שמע על השופט!

ארז: והאם אתה מוכן להתחיל במשפט שלך?

מיכאל: איזה משפט?

לנה: המפקד?

ארז: מה?

לנה: אני יכולה לשאול משהו?

ארז: שאל!

לנה: אנחנו לא מביאים אותו למשפט מול שטרן?

ארז: ניתנה לי הסמכות בידיו לשפוט ולבצע את גזר הדין.

מיכאל: ועל מה בדיוק אני עומד למשפט?

ארז: מסירת מידע לבריטים!

מיכאל: מעולם לא מסרתי שום מידע!

ארז: תיכף נברר.

מיכאל: לנה, מה שהוא לא אמר לך, הוא משקר. בחיים לא הייתי בוגד באצ"ל!

לנה: אם כך תעמוד למשפט ותוכיח את חפותך!

ארז: שום דבר אישי, מיכאל. לנה עושה את המצופה ממנה. כמו חיילת טובה. אל תכעס

עליה. הנתונים הפיזיים שלה שירתו את האצ"ל במצוינות.

לנה: תודה המפקד.

ארז: תתאפסי על עצמך!

לנה: כן המפקד. אני יכולה להישאר לצפות?

ארז: לא.

לנה: למה?

ארז: כי את עלולה להסיח את דעתי!

לנה: אבל אני רוצה ללמוד ממך... ללמוד מהטוב ביותר

ארז: את תהיי הפרוטוקול, ברור?

לנה: כן המפקד! {מוציאה מחברת ועט}

ארז: מיכאל וקסמן... קיימות חשדות כי אתה פועל בשרות האצ"ל ובו זמנית משרת את הבריטים.

מיכאל: שטויות!

ארז: הגיעו לאוזנינו ידיעות כי מכרת מידע מסווג תמורת בצע כסף!

מיכאל: איזה מידע?

ארז: מיקום סליק הנשק בחולות בת-ים. האם ידוע לך במה מדובר?

מיכאל: בכל העיתונים דיברו על כך. אין איש במדינה שלא יודע.

ארז: האם מסרת את המידע למשטרה הבריטית?

מיכאל: לא.

ארז: אני מריח שקרים מיכאל!

מיכאל: מריח שקרים?

ארז: כן, כמו כריש!

לנה: הוא כמו כריש!

ארז: האם יכול להיות שמסרת לאדם אחר את המידע והוא העביר לבריטים?

מיכאל: לא ספרתי לאף אחד על הסליק בבת-ים!

ארז: אבל ידעת עליו!

מיכאל: ברור שידעתי עליו. אני במודיעין. אני יודע על כל הסליקים בארץ.

ארז: ממשיכים. האם הוטלה עליך משימה בתאריך החמישי לחודש יוני השנה, שנת 1941.

יום שלישי האחרון?

מיכאל: כן.

ארז: מה הייתה המשימה?

מיכאל: להוריד את דגל בריטניה ממטה הבולשת בשרונה ולהחליפו בדגל ישראל.

לנה: גדול.

מיכאל: ילדוטי.

ארז: שקט. והאם ביצעת את המשימה?

מיכאל: לצערי הרב, לא.

ארז: מדוע?

מיכאל: לא מצאתי את ההזדמנות לבצע אותה!

ארז: אז איפה היית בשלושת הימים שבאו לאחר החמישי ליוני 1941?

מיכאל: נאלצתי לעזוב את העיר למטרות עבודה?

ארז: יש בידי עדות מחבר אצ"ל, שלא אנקוב בשמו, שראה אותך במעצר אצל המשטרה

הבריטית. אתה בטוח שאתה לא רוצה לשנות את גרסתך?

מיכאל: בטוח.

ארז: {מכונן את האקדח למיכאל} איפה היית בשלושת הימים לאחר החמישי ביוני, 1941?

מיכאל: כבר אמרתי לך, נאלצתי לעזוב לביצוע עבודה!

ארז: איזו עבודה?

מיכאל: זה מסווג, לא יכול לחשוף.

ארז: יש לך הוכחות שלא היית בעיר? קבלה ממסעדה? בית מלון?

מיכאל: לא, אין לי.

לנה: זאת בעיה, נכון המפקד?

ארז: נכון לנה. כל עוד אין לך איך להפריך את הטענות או להציג ראיות נגד.

מיכאל: אין לי!

ארז: אם כך אני בתוקף סמכותי ולאחר שביצעתי לך משפט בנוכחות עדים, אני קובע כי אתה

אשם בבגידה וגזר דינם של בוגדים הינו מוות. {מכונן את האקדח לראשו של מיכאל

ומתכונן לירות}

מיכאל: רגע...רגע. מה זה? ככה עושים משפט? רגע. לנה: המפקד!

ארז: מה?

לנה: אני יכולה לנסות? בבקשה?

ארז: בבקשה, את מוזמנת!

לנה: מיכאל.

מיכאל: לא רוצה לדבר אתך!

לנה: מה קרה? נפגעת?

מיכאל: ממש לא.

לנה: אז מה?

מיכאל: את שיקרת לי. את גרמת לי לחשוב שזה אמתי. שאני באמת מוצא חן בעיניך.

לנה: אבל אתה באמת מוצא חן בעיני.

מיכאל: שקרנית.

לנה: למה אתה חושב שהתנדבתי למשימה?

מיכאל: למה?

לנה: כשהראו את התמונה שלך ידעתי שזאת משימה בשבילי. ידעתי שזאת משימה שיהיה לי קל לבצע. אני לא כזאת שחקנית טובה מיגאל. פשוט השתמשתי בתחושות אמיתיות שלי.

מיכאל: באמת?

לנה: עכשיו תקשיב לי טוב. אנחנו רוצים לצאת מהסיפור הזה בחיים נכון?

מיכאל: נכון.

לנה: אז תיתן לנו משהו. תן לנו משהו שנוכל לדעת שאתה דובר אמת ושאפשר לסמוך עליך. אין לך מה לדאוג. הבריטים הם האויב שלך. לא אנחנו. בוא נסיים את זה ונוכל להמשיך את מה שהתחלנו. מה אתה אומר?

מיכאל: בסדר, בסדר. הייתי במעצר אצלם.

לנה: עכשיו אנחנו מתקדמים.

ארז: כל הכבוד!

לנה: תודה.

מיכאל: ניסיתי לבצע את המשימה אבל הבריטים תפסו אותי לפני שהספקתי.

ארז: למה שיקרת?

מיכאל: כי ככה. התביישתי.

לנה: התביישת?

מיכאל: כן. לא רציתי שידעו. פעם ראשונה שתופסים אותי ועוד בכזאת משימה? בלי שום תהילה? אם היו תופסים אותי בניסיון חיסול או אפילו בהטמנת מטען אז בסדר, הייתי מספר אבל על החלפת דגל? מה זאת בכלל המשימה הזאת? בשביל זה עזרתי משפחה, חברים ארץ והתגייסתי לאצ"ל בשביל להחליף דגלים כמו ילד?

ארז: זאת המשימה שקבלת ולא עמדת בה!

מיכאל: נכון. לא עמדתי בה. אבל ניסיתי. ניסיתי לעמוד בה.

ארז: כל הכבוד לך.

מיכאל: תודה. אז אפשר לשחרר אותי כבר?

לנה: כן, אולי תשחרר אותו?

ארז: ממש לא, עוד לא סיימנו.

לנה: אבל למה?

ארז: אני רוצה לדעת מה אמרת לבריטים!

מיכאל: לא אמרתי להם כלום.

ארז: אתה משקר לי!

לנה: הוא כמו כריש!

מיכאל: לא אמרתי כלום.

ארז: שלושה ימים במעצר...מה עשו אתך שלושה ימים?

מיכאל: ניסו להוציא ממני מידע אבל לא אמרתי כלום. באמת שלא אמרתי.

ארז: שלושה ימים במעצר של הבריטים. שלוש ימים ולא מסרת להם שום מידע?

מיכאל: כן. שום דבר!

ארז: אז תענה על השאלה הבאה!

מיכאל: מה?

ארז: למה שיחררו אותך?

מיכאל: כי הם הבינו שלא יצליחו להוציא ממני כלום.

ארז: אז למה לא הרגו אותך?

מיכאל: כי...כי..

לנה: הוא משקר. ארז...הוא משקר. הוא מצמץ!

מיכאל: לא מצמצתי!

ארז: מצמצת!

מיכאל: לא מצמצתי!

ארז: למה לא הרגו אותך?

מיכאל: כי לא הייתה להם סיבה!

ארז: הם לא כאלה נחמדים, תאמין לי. תקשיבי טוב לנה ותלמדי.

לנה: מקשיבה המפקד.

ארז: יש שתי סיבות למה הם לא הרגו את מיכאל. סיבה ראשונה היא שהוא מכר להם מידע תמורת שיחררו. נגיד את מיקום הסליק בבת ים. סיבה שניה היא שהם הפכו אותו לסוכן כפול.

לנה: אז איזה מהם הוא הנכון?

מיכאל: אף אחד מהם לא נכון.

ארז: זה לא משנה איזה מהם הוא הנכון!

מיכאל: למה?

ארז: לנה?

לנה: כי שניהם הם בגידה באצ"ל!

ארז: חכמה שלי {מתנשקים}. נכון שניהם הם בגידה וגזר דינם של בוגדים...

לנה: הוא מוות.

ארז: זוזי הצידה {מכוון את האקדח לראשו של מיכאל}

מיכאל: רגע. רגע...בבקשה!

ארז: מה עכשיו בוגד?

מיכאל: אתם לא יודעים איך הם התעללו בי שם. הם חתכו אותי בסכין. מלא חתכים קטנים. הם כיבו עליי סיגריות. לא נתנו לי לשבת, לא לישון. הייתי חייב לתת להם משהו. אז סיפרתי על הסליק בבת ים. מה זה משנה? סליק קטן...כמה רובים היו שם כבר? חמישה? עוד איזה 2 רימונים? על זה מגיע לי למות? על זה שניסיתי לעזור?

ארז: מיכאל וקסמן?

מיכאל: מה?

ארז: מה החוק הראשון של אצ"ל?

מיכאל: לא יודע.

לנה: אני יודעת המפקד!

ארז: יופי לנה אבל אני שואל את מיכאל!

מיכאל: לא יודע, אופף. אתה נודניק לא מהעולם הזה, אתה יודע?

ארז: מי שמשחק במלחמה צריך לדעת שיש סיכוי שהוא יפצע! אני נותן לך שתי אופציות. א'- להרוג את עצמך או אופציה ב'- שאני אהרוג אותך.

מיכאל: מה ההבדל?

ארז: אם אני אהרוג אותך, כולם ידעו שאתה בוגד. אם תהרוג את עצמך נפרסם שנרצחת בידי הבריטים ואולי תיחשב לגיבור בספרי ההיסטוריה. מה אתה בוחר...למות בוגד או למות גיבור?

מיכאל: אני לא יכול לעשות את זה!

לנה: אני אירה בו!

ארז: לא...את נקייה מדם...

מיכאל: אני אשלם לך...יש לי כסף. אני אשלם לך 10,000 לירות ותיתן לי ללכת. אני אעלם...לא אחזור לארץ יותר.

ארז: מאיפה לך כל כך הרבה כסף?

מיכאל: יש לי. תן לי לקום ואני אביא לך...אתה תשחרר אותי ותספר לכולם שהרגת אותי וזרקת לירקון.

ארז: אני רוצה לראות את הכסף!

לנה: מה? המפקד? אבל זה בגידה!

ארז: זה יוכל לעזור לנו לנה...זה הרבה מאוד כסף.

לנה: אבל הציונות? הערכים!

ארז: תהיי בשקט. איפה הכסף מיכאל?

מיכאל: מוסתר בדירה!

ארז: קום ותביא אותו!

מיכאל: תשחרר לי את הידיים!

ארז: תשחררי לו את הידיים!

לנה: אבל המפקד..

ארז: תשחררי לו את הידיים עכשיו!! **{לנה משחררת למיכאל את הידיים}** הכסף מיכאל

{מיכאל הולך להוציא את הכסף מהמחבוא. הוא מוציא קופסא.}

מיכאל: הנה. הכול כאן.

ארז: תביא לי {מיכאל מביא לו את הקופסא המלאה בכסף}. יש לך בדיוק דקה אחת לאסוף

את הדרכון שלך ולעזוב את הדירה. **{מיכאל יוצא להביא את הדרכון}**

לנה: מה, לא תהרוג אותו?

ארז: לא נראה לי.

לנה: אני יכולה?

ארז: את רוצה?

לנה: זאת הזדמנות! **{ארז מביא לה את האקדח והיא יוצאת לאן שמיכאל הלך. שומעים 3**

יריות. היא חוזרת לבמה}

ארז: נו, אז איך זה מרגיש?

לנה: דמיינתי את זה מלהיב יותר!

ארז: אני רוצה שתשמרי את הכסף הזה ואל תדברי עליו עם אף אחד. ברור?

לנה: מה אני אעשה אתו?

ארז: בקרוב תקום מדינת היהודים. ואז כבר לא יהיה יותר אצ"ל. וכשלא יהיה יותר אצ"ל לא יהיה בי יותר צורך. זה יעזור לנו להתחיל בחיים חדשים {לנה לוקחת את הכסף ושמה אצלה}

לנה: המפקד?

ארז: מה?

לנה: עכשיו אפשר להתפנות לדברים החשובים באמת?

ארז: כן.

לנה: אצלי או אצלך?

ארז: אצלך. אצלי אשתי ישנה!

סוף